BENDROJO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. rugsėjo 11 d.*

„Bendra užsienio ir saugumo politika – Ribojamosios priemonės, taikytinos atsižvelgiant į veiksmus, kuriais kenkiama Ukrainos teritoriniam vientisumui, suverenitetui ir nepriklausomybei arba į juos kėsinamasi – Lėšų įšaldymas – Asmenų, subjektų ir įstaigų, kurių lėšos ir ekonominiai ištekliai įšaldyti, sąrašas – Ieškovų pavardžių įtraukimas į sąrašą – Pareiga pranešti apie ieškovams priklausančias arba jų nuosavybės teise turimas, valdomas arba kontroliuojamas lėšas ar ekonominius išteklius – Pareiga bendradarbiauti su kompetentinga nacionaline institucija – Dalyvavimas veikloje, kurios tikslas arba poveikis yra išvengti ribojamųjų priemonių – Reglamento (ES) Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 ir 3 dalys – Ieškinys dėl panaikinimo – *Locus standi* – Tiesioginė sąsaja – Reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktas, dėl kurio nereikia patvirtinti įgyvendinimo priemonių – Suinteresuotumas kreiptis į teismą – Priimtinumas – Piktnaudžiavimas įgaliojimais – Tarybos kompetencija – Proporcingumas – Teisinis saugumas“

Byloje T-644/22

Gennady Nikolayevich Timchenko, gyvenantis Ženevoje (Šveicarija),

Elena Petrovna Timchenko, gyvenanti Ženevoje,

atstovaujami *avocats* S. Bonifassi, E. Fedorova, T. Bontinck, A. Guillerme, L. Burguin ir J. Bastien,

ieškovai,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą M. Bishop, padedamo *avocats* B. Maingain ir A. Vandevelde,

atsakovę,

palaikomą

Europos Komisijos, atstovaujamos H. Krämer, C. Giolito, M. Carpus Carcea ir L. Puccio,

įstojusios į bylą šalies,

BENDRASIS TEISMAS (didžioji kolegija),

* Proceso kalba: prancūzų.

kurį sudaro pirmininkas M. van der Woude, teisėjai S. Papasavvas, D. Spielmann, M. J. Costeira, K. Kowalik-Bańczyk, S. Gervasoni, L. Madise, N. Półtorak, M. Brkan, I. Gâlea, I. Dimitrakopoulos, D. Kukovec, S. Kingston, T. Tóth (pranešėjas) ir S. L. Kalėda,

posėdžio sekretorė H. Eriksson, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

įvykus 2024 m. sausio 11 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

1 SESV 263 straipsniu grindžiamu ieškiniu ieškovai Gennady Nikolayevich Timchenko ir Elena Petrovna Timchenko iš esmės prašo panaikinti 2022 m. liepos 21 d. Tarybos reglamento (ES) 2022/1273, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 269/2014 dėl ribojamųjų priemonių, taikytinų atsižvelgiant į veiksmus, kuriais kenkiama Ukrainos teritoriniam vientisumui, suverenitetui ir nepriklausomybei arba į juos kėsinamasi (OL L 194, 2022, p. 1, toliau – ginčijamas reglamentas), 1 straipsnio 4 punktą, kiek juo iš dalies keičiamas 2014 m. kovo 17 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 269/2014 dėl ribojamųjų priemonių, taikytinų atsižvelgiant į veiksmus, kuriais kenkiama Ukrainos teritoriniam vientisumui, suverenitetui ir nepriklausomybei arba į juos kėsinamasi (OL L 78, 2014, p. 6), 9 straipsnis, jame nustatant pareigas pranešti apie lėšas atitinkamoms kompetentingoms institucijoms ir su jomis bendradarbiauti (iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalis) ir šių pareigų nevykdymą prilyginant lėšų įšaldymo priemonių vengimui (iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalis) (toliau – ginčijamos nuostatos).

Ginčo aplinkybės

2 G. Timchenko yra verslininkas, o E. Timchenko – jo sutuoktinė. Abu ieškovai yra Rusijos ir Suomijos piliečiai.

3 2014 m. kovo mėn. Rusijos Federacija aneksavo Krymo Autonominę Respubliką ir Sevastopolio miestą ir nuo to laiko nuolat vykdo destabilizavimo veiksmus Rytų Ukrainoje. Tuo pačiu metu prorusiškos separatistinės jėgos Donecko ir Luhansko regionuose įsitraukė į ginkluotą konfliktą su Ukrainos vyriausybe.

4 2014 m. kovo 17 d. Europos Sąjungos Taryba, remdamasi, be kita ko, ESS 29 straipsniu, priėmė Sprendimą (BUSP) 2014/145 dėl ribojamųjų priemonių, taikytinų atsižvelgiant į veiksmus, kuriais kenkiama Ukrainos teritoriniam vientisumui, suverenitetui ir nepriklausomybei arba į juos kėsinamasi (OL L 78, 2014, p. 16). Tą pačią dieną, remdamasi SESV 215 straipsniu, ji priėmė Reglamentą Nr. 269/2014. Vėliau Rusijos ginkluotosios pajėgos ėmėsi karinių veiksmų visoje Ukrainoje, jie tebevykdomi iki šiol.

5 2022 m. vasario 21 d. Rusijos Federacijos prezidentas pasirašė dekretą, kuriuo pripažino „Donecko liaudies respublika“ ir „Luhansko liaudies respublika“ pasiskelbusių teritorijų nepriklausomybę ir suverenitetą, ir nurodė tose teritorijose dislokuoti Rusijos ginkluotąsias pajėgas.

6 2022 m. vasario 22 d. Sąjungos vyriausiasis įgaliotinis užsienio reikalams ir saugumo politikai (toliau – vyriausiasis įgaliotinis) Sąjungos vardu paskelbė deklaraciją, kurioje pasmerkė tokius veiksmus kaip šiurkštų tarptautinės teisės pažeidimą. Jis pranešė, kad Sąjunga reaguos į šiuos Rusijos Federacijos pažeidimus, skubiai imdamasi papildomų ribojamųjų priemonių.

7 Šiomis aplinkybėmis Taryba priėmė kelis ribojamųjų priemonių rinkinius. Ieškovo G. Timchenko pavardė buvo įtraukta į sąrašą 2022 m. vasario 28 d. priėmus Tarybos sprendimą (BUSP) 2022/337, kuriuo iš dalies keičiamas Sprendimas 2014/145/BUSP dėl ribojamųjų priemonių, taikytinų atsižvelgiant į veiksmus, kuriais kenkiama Ukrainos teritoriniam vientisumui, suverenitetui ir nepriklausomybei arba į juos kėsinamasi (OL L 59, 2022, p. 1), ir Tarybos įgyvendinimo reglamentą (ES) 2022/336, kuriuo įgyvendinamas Reglamentas Nr. 269/2014 (OL L 58, 2022, p. 1), o ieškovės E. Timchenko pavardė – 2022 m. balandžio 8 d. priėmus Tarybos sprendimą (BUSP) 2022/582, kuriuo iš dalies keičiamas Sprendimas 2014/145/BUSP dėl ribojamųjų priemonių, taikytinų atsižvelgiant į veiksmus, kuriais kenkiama Ukrainos teritoriniam vientisumui, suverenitetui ir nepriklausomybei arba į juos kėsinamasi (OL L 110, 2022, p. 55), ir Tarybos įgyvendinimo reglamentą (ES) 2022/581, kuriuo įgyvendinamas Reglamentas Nr. 269/2014 (OL L 110, 2022, p. 3), vėliau jų pavardės kelis kartus iš eilės paliktos Sprendimo 2014/145 priede ir Reglamento Nr. 269/2014 I priede pateiktuose asmenų, subjektų ir įstaigų, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, sąrašuose. Dėl šių ribojamųjų priemonių Bendrajame Teisme buvo pareikšti ieškiniai dėl panaikinimo (byla T-252/22, *Timchenko / Taryba*, ir byla T-361/22, *Timchenko / Taryba*).

8 Šio sprendimo 7 punkte nurodytų aktų priėmimo dieną Reglamento Nr. 269/2014 2 straipsnyje buvo nustatyta:

„1. Įšaldomos visos I priede išvardytiems fiziniams ar juridiniams asmenims, subjektams ar organizacijoms ar su jais susijusiems fiziniams ar juridiniams asmenims, subjektams ar organizacijoms priklausančios, jų nuosavybe esančios, jų valdomos ar kontroliuojamos lėšos ir ekonominiai ištekliai.

2. Nesuteikiama galimybė I priede išvardytiems fiziniams ar juridiniams asmenims, subjektams ar organizacijoms ar su jais susijusiems fiziniams ar juridiniams asmenims, subjektams ar organizacijoms tiesiogiai arba netiesiogiai naudotis lėšomis ar ekonominiais ištekliais arba galimybė jais naudotis tų fizinių ar juridinių asmenų, subjektų arba organizacijų naudai.“

9 Šio reglamento 8 straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta:

1. Nepažeisdami taikomų ataskaitų teikimo, konfidencialumo ir profesinės paslapties taisyklių, fiziniai ir juridiniai asmenys, subjektai ir įstaigos:

a) nedelsdami pateikia valstybės narės, kurioje yra jų buveinė arba kurioje jie įsikūrę, kompetentingoms institucijoms visą informaciją, kuri padėtų laikytis šio reglamento nuostatų, pavyzdžiui, informaciją apie pagal 2 straipsnį įšaldytas sąskaitas bei sumas, ir tiesiogiai arba per valstybę narę perduoda šią informaciją Komisijai ir

b) bendradarbiauja su kompetentingomis institucijomis, kai tokia informacija tikrinama.“

10 Minėto reglamento 9 straipsnyje buvo numatyta, kad „[d]raudžiama sąmoningai ir apgalvotai dalyvauti veikloje, kurios tikslas arba poveikis yra išvengti 2 straipsnyje nurodytų priemonių“.

11 To paties reglamento 15 straipsnyje buvo nustatyta:

„1. Valstybės narės nustato taisykles dėl sankcijų, taikytinų už šio reglamento nuostatų pažeidimus, ir imasi visų būtinų priemonių, kad būtų užtikrintas jų įgyvendinimas. Numatytos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos.

2. Įsigaliojus šiam reglamentui, valstybės narės nedelsdamos praneša Komisijai apie 1 dalyje nurodytas taisykles ir apie visus jų pakeitimus.“

12 2022 m. birželio 3 d. Taryba priėmė Reglamentą (ES) 2022/880, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas Nr. 269/2014 (OL L 153, 2022, p. 75), be kita ko, manydama, kad reikia patikslinti ir sugriežtinti nuostatas dėl nacionalinių sankcijų, skiriamų už tame reglamente numatytų priemonių pažeidimus (Reglamento 2022/880 2 konstatuojamoji dalis).

13 Reglamento Nr. 269/2014 15 straipsnio 1 dalis buvo iš dalies pakeista taip:

„Valstybės narės nustato taisykles dėl sankcijų, įskaitant atitinkamas baudžiamąsias sankcijas, taikytinų už šio reglamento nuostatų pažeidimus, ir imasi visų būtinų priemonių, kad būtų užtikrintas jų įgyvendinimas. Numatytos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos. Valstybės narės taip pat numato tinkamas pajamų, gautų iš tokių pažeidimų, konfiskavimo priemones.“

14 2022 m. liepos 21 d. Taryba, remdamasi, be kita ko, ESS 29 straipsniu, priėmė Sprendimą (BUSP) 2022/1272, kuriuo iš dalies keičiamas Sprendimas 2014/145 (OL L 193, 2022, p. 219). Šiuo sprendimu ji nustatė naujas nukrypti leidžiančias nuostatas, susijusias su turto įšaldymu ir draudimu leisti į sąrašą įtrauktiems asmenims ir subjektams naudotis lėšomis ir ekonominiais ištekliais.

15 Tą pačią dieną remiantis, be kita ko, SESV 215 straipsniu, buvo priimtas ginčijamas reglamentas. Šio reglamento 5 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„[S]iekiant užtikrinti veiksmingą ir vienodą Reglamento (ES) Nr. 269/2014 įgyvendinimą ir atsižvelgiant į vis sudėtingesnes sankcijų apėjimo schemas, kurios trukdo tokiam įgyvendinimui, būtina įpareigoti į sąrašą įtrauktus asmenis ir subjektus, turinčius turto valstybės narės jurisdikcijoje, apie jį pranešti ir bendradarbiauti su kompetentinga institucija, kai pranešta informacija yra tikrinama. Taip pat tikslinga sugriežtinti nuostatas dėl Sąjungos veiklos vykdytojų informacijos teikimo pareigų, siekiant užkirsti kelią turto įšaldymo pažeidimui ir apėjimui. Šios pareigos nesilaikymas būtų laikomas turto įšaldymo apėjimu ir jos nesilaikant būtų taikomos nuobaudos, jeigu tokių nuobaudų taikymo sąlygos yra įvykdytos pagal taikytinas nacionalines taisykles ir procedūras.“

16 Ginčijamu reglamentu buvo iš dalies pakeistas Reglamentas Nr. 269/2014, jo 1 straipsnio 1–3 punktuose nustatant Sprendime 2022/1272 numatytas nukrypti leidžiančias nuostatas. Šio reglamento 1 straipsnio 4 punkte numatyta, kad Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnis pakeičiamas taip:

„9 straipsnis

1. Draudžiama sąmoningai ir apgalvotai dalyvauti veikloje, kurios tikslas arba poveikis yra išvengti 2 straipsnyje nurodytų priemonių.

2. I priede pateiktame sąraše išvardyti fiziniai ar juridiniai asmenys, subjektai ar įstaigos:

a) iki 2022 m. rugsėjo 1 d. arba per 6 savaites nuo įtraukimo į I priede pateiktą sąrašą dienos, atsižvelgiant į tai, kuri data vėlesnė, praneša apie valstybės narės jurisdikcijoje esančius ir jiems priklausančius, jų nuosavybėje esančius, jų valdomus ar kontroliuojamus lėšas ir ekonominius išteklius valstybės narės, kurioje yra tos lėšos ar ekonominiai ištekliai, kompetentingai institucijai, ir

b) bendradarbiauja su kompetentinga institucija, kai tokia informacija tikrinama.

3. 2 dalies nesilaikymas yra laikomas dalyvavimu veikloje, kaip nurodyta 1 dalyje, kurios tikslas arba poveikis yra išvengti 2 straipsnyje nurodytų priemonių.

<…>“

Šalių reikalavimai

17 Ieškovai Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto ginčijamu reglamentu, 9 straipsnio 2 ir 3 dalis,

– priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

18 Taryba Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovų bylinėjimosi išlaidas.

19 Europos Komisija prašo atmesti ieškinį kaip nepriimtiną arba, nepatenkinus šio reikalavimo, kaip nepagrįstą.

Dėl teisės

Dėl ieškinio priimtinumo

20 Taryba, palaikoma Komisijos, teigia, kad ieškinys nepriimtinas, nes ieškovai neturi nei suinteresuotumo jo pareikšti, nei *locus standi* dėl ginčijamų nuostatų panaikinimo, o ieškovai su tuo nesutinka.

21 Dėl *locus standi* neturėjimo, kurį reikia išnagrinėti pirmiausia, Taryba, palaikoma Komisijos, teigia, kad ginčijamos nuostatos neatitinka SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje numatytų sąlygų.

22 Šiuo klausimu Taryba, be kita ko, iš esmės nurodo, kad ieškovai neįrodė, jog dėl ginčijamų nuostatų nereikia patvirtinti įgyvendinimo priemonių.

23 Ieškovai nesutinka su šiais argumentais.

24 Pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali pirmoje ir antroje pastraipose numatytomis sąlygomis pareikšti ieškinį dėl jam skirtų aktų (pirma sakinio dalis) arba aktų, kurie yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susiję (antra sakinio dalis), taip pat dėl reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktų, kurie tiesiogiai su juo susiję ir dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinimo priemonių (trečia sakinio dalis).

25 Tiesioginės sąsajos sąlyga yra bendra SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos antrai ir trečiai sakinio dalims ir pagal jurisprudenciją ši sąlyga kiekvienoje iš šių sakinio dalių turi reikšti tą patį (šiuo klausimu žr. 2022 m. liepos 12 d. Sprendimo *Nord Stream 2 / Parlamentas ir Taryba*, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 73 punktą). Remiantis suformuota jurisprudencija, pagal sąlygą, kad priemonė, dėl kurios pareiškiamas ieškinys, turi būti tiesiogiai susijusi su fiziniu arba juridiniu asmeniu, reikalaujama, kad būtų tenkinami du kumuliaciniai kriterijai, t. y. pirma, kad ginčijama priemonė darytų tiesioginį poveikį šio asmens teisinei padėčiai ir, antra, kad ji nepaliktų jokios diskrecijos ją įgyvendinti turintiems subjektams, nes šis įgyvendinimas yra visiškai automatinis ir išplaukia tik iš Sąjungos teisės aktų, netaikant kitų tarpinių normų (žr. 2021 m. birželio 22 d. Sprendimo *Venesuela / Taryba (Poveikis trečiajai valstybei)*, C-872/19 P, EU:C:2021:507, 61 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją; 2018 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Rosneft ir kt. / Taryba*, T-715/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:544, 65 punktą).

26 Be to, remiantis Teisingumo Teismo suformuota jurisprudencija, žodžių junginys „dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinimo priemonių“, kaip jis suprantamas pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos trečią sakinio dalį, turi būti aiškinamas atsižvelgiant į šios nuostatos tikslą, kuris, kaip matyti iš jos genezės, yra išvengti situacijų, kai asmuo priverstas pažeisti teisę, kad galėtų kreiptis į teismą. Tuo atveju, kai reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktas daro tiesioginį poveikį fizinio ar juridinio asmens teisinei padėčiai ir dėl jo nereikia patvirtinti įgyvendinimo priemonių, kyla rizika, kad toks asmuo neteks veiksmingos teisminės gynybos, jei negalės pareikšti ieškinio Sąjungos teisme, siekdamas užginčyti šio reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto teisėtumą. Iš tikrųjų, nesant įgyvendinimo priemonių, fizinis ar juridinis asmuo, net jei atitinkamas aktas tiesiogiai su juo susijęs, galėtų kreiptis dėl šio akto teisminės kontrolės tik pažeidęs šio akto nuostatas; tokiu atveju jis turėtų remtis jų neteisėtumu bylose, kurios jam buvo iškeltos nacionaliniuose teismuose (2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Telefónica / Komisija*, C-274/12 P, EU:C:2013:852, 27 punktas ir 2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 58 punktas). Teisingumo Teismas taip pat yra ne kartą nusprendęs, kad vertinimą, ar dėl reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto reikia patvirtinti įgyvendinimo priemones, būtina atlikti atsižvelgiant į asmens, siekiančio pasinaudoti teise pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos trečią sakinio dalį, poziciją (žr. 2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 61 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

27 Nagrinėjamu atveju ginčijamos nuostatos yra reglamentuojamojo pobūdžio, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinę sakinio dalį, nes jos yra visuotinai taikomos ir priimtos remiantis SESV 215 straipsniu pagal jame numatytą ne teisėkūros procedūrą (šiuo klausimu žr. 2021 m. birželio 22 d. Sprendimo *Venesuela / Taryba (Poveikis trečiajai valstybei)*, C-872/19 P, EU:C:2021:507, 92 punktą).

28 Be to, ginčijamos nuostatos susijusios su fiziniais ar juridiniais asmenimis, subjektais ar įstaigomis, įtrauktais į iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 I priede esantį sąrašą.

29 Ieškovams pareiškiant ieškinį jų pavardės jau buvo šiame I priede – jos įtrauktos priimant Įgyvendinimo reglamentą 2022/336, kiek tai susiję su G. Timchenko, ir Įgyvendinimo reglamentą 2022/581, kiek tai susiję su E. Timchenko (žr. šio sprendimo 7 punktą).

30 Vadinasi, nuo ginčijamo reglamento įsigaliojimo 2022 m. liepos 21 d. ieškovams taikomos nagrinėjamos pareigos, t. y. pagal iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalį pareiga iki 2022 m. rugsėjo 1 d. pranešti apie savo lėšas ar ekonominius išteklius ir pareiga bendradarbiauti su kompetentingomis nacionalinėmis institucijomis. Be to, pagal to paties reglamento 9 straipsnio 3 dalį minėtų pareigų nevykdymas laikomas dalyvavimu veikloje, kurios tikslas arba poveikis yra išvengti ribojamųjų priemonių, kuriomis įšaldomos lėšos.

31 Taigi konstatuotina, kad ginčijamos nuostatos yra tiesiogiai susijusios su ieškovais, nes jos daro tiesioginį poveikį jų teisinei padėčiai. Iš tiesų pareigos pranešti ir bendradarbiauti, taip pat jų nevykdymo pasekmės taikomos ieškovams kaip asmenims, kurie minėtų nuostatų įsigaliojimo momentu buvo įtraukti į Reglamento Nr. 269/2014 I priede esantį sąrašą. Be to, dėl šių nuostatų taikymo ieškovams neturi būti priimta jokių įgyvendinimo priemonių Sąjungos ar valstybių narių lygmeniu (tai Taryba pripažino per teismo posėdį) ir nepaliekama jokios diskrecijos už jų įgyvendinimą atsakingiems adresatams, todėl jos visiškai automatiškai paveikia ieškovų teisinę padėtį.

32 Darytina išvada, kad ginčijamos nuostatos yra reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktai, kurie tiesiogiai susiję su ieškovais ir dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinimo priemonių, kaip tai suprantama pagal taikytiną jurisprudenciją.

33 Šios išvados nepaneigia Tarybos nuoroda į 2016 m. sausio 28 d. Sprendimą *Azarov / Taryba* (T-332/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:48, 59 ir 60 punktai) ir jame padaryta išvada dėl nepriimtinumo, grindžiamo tiesioginės sąsajos su ieškovu nebuvimu. Iš tiesų toje byloje ieškinys buvo pareikštas, be kita ko, dėl aktų, kuriais iš dalies pakeisti įtraukimo į sąrašą kriterijai dėl asmenų, atsakingų už Ukrainos valstybės lėšų pasisavinimą, turto įšaldymo. Tas ieškinys buvo pripažintas nepriimtinu, kiek jis pareikštas dėl minėtų aktų, nes iš esmės tie aktai turėjo teisinį poveikį tik bendrai ir abstrakčiai nustatytoms asmenų ir subjektų kategorijoms ir nebuvo nei konkrečiai, nei tiesiogiai susiję su ieškovu toje byloje.

34 Priešingai, nagrinėjamu atveju ginčijamos nuostatos tiesiogiai ir iš karto daro poveikį ieškovų teisinei padėčiai ir dėl jų institucijoms, atsakingoms už minėtų pareigų įgyvendinimą, nereikia imtis įgyvendinimo priemonių. Taigi ieškovams kiltų grėsmė netekti veiksmingos teisminės gynybos, jeigu jie neturėtų galimybės Sąjungos teisme apskųsti tų nuostatų teisėtumo.

35 Vadinasi, ieškovai turi *locus standi* dėl ginčijamų nuostatų panaikinimo.

36 Antra, dėl suinteresuotumo pareikšti ieškinį nebuvimo Taryba teigia, kad ieškovai neturi tokio suinteresuotumo, nes įvykdė pareigą pranešti kompetentingoms nacionalinėms institucijoms. Dėl ieškovų argumento, kad jie nėra apsaugoti nuo nacionalinių institucijų skiriamų sankcijų, Taryba nurodo, kad ieškovai remiasi būsima hipotetine situacija.

37 Ieškovai nesutinka su šiais argumentais.

38 Šiuo klausimu primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją fizinio ar juridinio asmens pareikšto ieškinio dėl panaikinimo priimtinumui taikoma sąlyga, kad tas asmuo yra suinteresuotas ginčijamo akto panaikinimu. Toks suinteresuotumas reiškia, kad pats šio akto panaikinimas gali turėti teisinių pasekmių ir kad taip dėl ieškinio baigties gali atsirasti nauda jį pareiškusiai šaliai (šiuo klausimu žr. 2014 m. vasario 27 d. Sprendimo *Stichting Woonlinie ir kt. / Komisija*, C-133/12 P, EU:C:2014:105, 54 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją, taip pat 2023 m. sausio 18 d. Nutarties *Seifert / Taryba*, T-166/22, nepaskelbta Rink., EU:T:2023:13, 22 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Ieškovo suinteresuotumas pareikšti ieškinį turi būti atsiradęs ir esantis ir negali būti susijęs su būsima hipotetine situacija (žr. 2015 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *Mory ir kt. / Komisija*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 56 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

39 Nagrinėjamu atveju, neatsižvelgiant į tai, ar ieškovai ar kiti asmenys pranešė apie nagrinėjamas lėšas ar ekonominius išteklius arba juos įšaldė ir prireikus bendradarbiavo su kompetentingomis institucijomis, ieškovai išsaugo suinteresuotumą, kad būtų panaikintos ginčijamos nuostatos, kuriose jiems įtvirtintos pareigos pranešti ir bendradarbiauti, kurių nevykdymas gali jiems sukelti sunkių pasekmių. Iš tiesų suinteresuotumas pareikšti ieškinį neišnyksta nei dėl to, kad ieškovas įvykdė jo paties ginčijamas pareigas (šiuo klausimu žr. 1985 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Hoogovens Groep / Komisija*, 172/83 ir 226/83, EU:C:1985:355, 19 punktą ir 1999 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Kesko / Komisija*, T-22/97, EU:T:1999:327, 55–65 punktus), nei dėl to, kad jas įvykdė trečiasis asmuo (šiuo klausimu žr. 1979 m. kovo 6 d. Sprendimo *Simmenthal / Komisija*, 92/78, EU:C:1979:53, 32 punktą). Taigi ieškovų suinteresuotumas pareikšti ieškinį išlieka ir jiems nereikia įrodyti pažeidus savo pareigas.

40 Be to, neginčijama, jog tai, kad įvykdyta pareiga pranešti, nereiškia, kad pasibaigia visos iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalyje nustatytos pareigos. Iš tiesų, pranešus apie lėšas ar ekonominius išteklius kompetentingai nacionalinei institucijai, pagal iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalį asmenys, pranešę apie savo nuosavybės teise turimas, valdomas arba kontroliuojamas lėšas ar ekonominius išteklius, įpareigojami bendradarbiauti su šia nacionaline institucija atliekant bet kokį patikrinimą. Taigi ieškovai išsaugo atsiradusį ir esantį suinteresuotumą pareikšti ieškinį dėl iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalies nuostatų.

41 Dėl iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalies nuostatų pažymėtina, kad jose numatytas dalyvavimo veikloje, kuria vengiama ribojamųjų priemonių, kvalifikavimas yra neatsiejamas nuo šio reglamento 9 straipsnio 2 dalyje numatytų pareigų, todėl ieškovai turi atsiradusį ir esantį suinteresuotumą pareikšti ieškinį dėl šių nuostatų.

42 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 39–41 punktuose, darytina išvada, kad ieškovai turi atsiradusį ir esantį suinteresuotumą pareikšti ieškinį dėl ginčijamų nuostatų, todėl šis ieškinys yra priimtinas.

Dėl esmės

43 Ieškovai nurodo keturis ieškinio pagrindus: pirmasis grindžiamas teisinio pagrindo nebuvimu, antrasis – piktnaudžiavimu įgaliojimais, trečiasis – proporcingumo principo pažeidimu ir ketvirtasis – teisinio saugumo principo pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, grindžiamo teisinio pagrindo nebuvimu

44 Pirmąjį pagrindą sudaro dvi dalys: pirma dalis grindžiama ESS 24, 29 ir 40 straipsnių pažeidimu, o antroji – ESS 40 straipsnio ir SESV 83 straipsnio 1 dalies pažeidimu.

– *Dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies, grindžiamos ESS 24, 29 ir 40 straipsnių pažeidimu*

45 Pirmojo pagrindo pirmoje dalyje ieškovai teigia, kad priimdama Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto ginčijamu reglamentu, 9 straipsnio 2 dalį Taryba viršijo jai pagal SESV 215 straipsnio 2 dalį suteiktus įgaliojimus ir taip pažeidė ESS 24 straipsnio 2 dalį, 29 ir 40 straipsnius.

46 Šiuo klausimu, pirma, ieškovai tvirtina: kadangi Sprendime 2014/145 nenumatytos iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalyje nustatytos pareigos pranešti ir bendradarbiauti, šios pareigos nėra būtinos priemonės Sprendimui 2014/145 įgyvendinti. Todėl tokios pareigos negali būti laikomos šio sprendimo „įgyvendinimo“ priemonėmis.

47 Jie priduria, kad šių pareigų pranešti ir bendradarbiauti taip pat negalima laikyti tiesiog ribojamųjų priemonių „taikymo tvarka“. Iš tiesų minėtos pareigos papildo ribojamąsias priemones, kad šias būtų galima įgyvendinti arba vykdyti, ir tų pareigų pažeidimas pagal šio reglamento 9 straipsnio 3 dalį laikytinas dalyvavimu veikloje, kuria vengiama šių priemonių, o tai nenumatyta kitose ribojamųjų priemonių sistemose.

48 Konkrečiai kalbant, ieškovai nurodo, kad, remiantis ESS 29 straipsniu, Taryba neturėjo jokio pagrindo nustatyti šių pareigų, o prieš priimant ginčijamą reglamentą Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto 2014 m. gegužės 12 d. Tarybos reglamentu (ES) Nr. 476/2014 (OL L 137, 2014, p. 1), 8 straipsnyje jau buvo numatytos pareigos pranešti ir bendradarbiauti, dėl kurių nustatyti terminai ir sankcijos nebuvo tokie griežti.

49 Antra, ieškovai nurodo neneigiantys to, kad Taryba pagal ESS 26 straipsnį iš tikrųjų turi kompetenciją bendros užsienio ir saugumo politikos (toliau – BUSP) įgyvendinimo srityje. Ieškovai priduria, kad, priešingai, nei tvirtina Taryba, pagal SESV 2 straipsnio 2 dalį šiai institucijai nesuteikiama kompetencijos priimti ribojamųjų priemonių įgyvendinimo priemonių, o ESS 24 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad BUSP įgyvendinimas, be kita ko, patikėtas valstybėms narėms. Tuo remdamiesi jie daro išvadą, kad nustatydama ginčijamas pareigas Taryba pažeidė ESS 40 straipsnyje nustatytą kompetencijų pasidalijimo pagrindą, nes ši institucija neturi spręsti, kaip ribojamosios priemonės bus įgyvendinamos valstybių narių teritorijoje.

50 Taryba, palaikoma Komisijos, nesutinka su šiais argumentais.

51 Primintina, kad pagal ESS 24 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą BUSP taikomos konkrečios taisyklės ir procedūros ir, „išskyrus atvejus, kai Sutartyse nustatyta kitaip, ją vieningai apibrėžia ir įgyvendina Europos Vadovų Taryba ir Taryba“. Be to, pagal Sutartis šią politiką vykdo vyriausiasis įgaliotinis ir valstybės narės. Pagal ESS 29 straipsnį Taryba „priima sprendimus, kuriais išreiškiamas Sąjungos požiūris į tam tikrą geografinio arba teminio pobūdžio reikalą“.

52 Ribojamosios priemonės BUSP srityje nustatomos Tarybos sprendimu, vienbalsiai priimamu remiantis ESS 29 straipsniu, o pagal SESV jos įgyvendinamos reglamentu, kurį pagal SESV 215 straipsnį kvalifikuotąja balsų dauguma priima Taryba, remdamasi bendru vyriausiojo įgaliotinio ir Komisijos pasiūlymu. Pirma, pagal SESV 215 straipsnio 1 dalį Taryba nustato

priemones, būtinas ekonominiams ir finansiniams santykiams su viena ar keliomis trečiosiomis šalimis visiškai nutraukti ar iš dalies apriboti, kaip numatyta pagal ESS V antraštinės dalies 2 skyrių priimtame sprendime. Antra, pagal SESV 215 straipsnio 2 dalį Taryba gali patvirtinti ribojamąsias priemones fiziniams ar juridiniams asmenims, grupėms ar nevalstybiniams subjektams, jeigu tai numatyta pagal ESS V antraštinės dalies 2 skyrių priimtame sprendime.

53 Remiantis jurisprudencija, iš ESS 24 ir 29 straipsnių matyti, kad pagal bendrą taisyklę Taryba gali BUSP srityje priimamuose sprendimuose vienbalsiai apibrėžti ribojamųjų priemonių, kurias Sąjunga priima BUSP srityje, dalyką. Atsižvelgiant į plačią BUSP tikslų ir siekių, kaip antai išreikštų ESS 3 straipsnio 5 dalyje ir 21 straipsnyje bei specialiose nuostatose dėl BUSP, be kita ko, ESS 23 ir 24 straipsniuose, apimtį, Taryba turi plačią diskreciją apibrėžti šį dalyką (2017 m. kovo 28 d. Sprendimo *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 88 punktas).

54 Pagal SESV 215 straipsnį, kuriame nustatyta sąsaja tarp ESS tikslų BUSP srityje ir Sąjungos veiksmų, susijusių su ekonominėmis priemonėmis, patenkančiomis į SESV taikymo sritį (šiuo klausimu žr. 2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-130/10, EU:C:2012:472, 59 punktą), Tarybai leidžiama priimti reglamentus kvalifikuotąja balsų dauguma, remiantis bendru vyriausiojo įgaliotinio ir Komisijos pasiūlymu siekiant įgyvendinti ar taikyti ribojamąsias priemones, kai jos patenka į SESV taikymo sritį, ir, be kita ko, tam, kad būtų užtikrintas vienodas jų taikymas visose valstybėse narėse (šiuo klausimu žr. 2017 m. kovo 28 d. Sprendimo *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 89 ir 90 punktus).

55 Taigi pagal ESS 29 straipsnį priimtuose sprendimuose nustatoma Sąjungos pozicija dėl ribojamųjų priemonių, kurias reikia priimti, o remiantis SESV 215 straipsniu priimti reglamentai, atsižvelgiant į jų tikslus ir turinį, susiję su šiais sprendimais ir yra jų įgyvendinimo Sąjungos lygmeniu priemonė (šiuo klausimu žr. 2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-130/10, EU:C:2012:472, 72 ir 76 punktus, taip pat 2017 m. kovo 28 d. Sprendimo *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 90 punktą).

56 Nagrinėjamu atveju ginčijamos nuostatos buvo priimtos remiantis SESV 215 straipsniu, tiksliau – SESV 215 straipsnio 2 dalimi, kaip, beje, pripažįsta pagrindinės šalys.

57 Primintina, kad pagal ginčijamo reglamento 5 konstatuojamąją dalį ginčijamos nuostatos buvo priimtos siekiant pašalinti „<…> vis sudėtingesnes sankcijų apėjimo schemas, kurios trukdo [ribojamųjų priemonių] įgyvendinimui“. Todėl siekdama užtikrinti veiksmingą ir vienodą šio reglamento įgyvendinimą Taryba pabrėžė būtinybę „įpareigoti į sąrašą įtrauktus asmenis ir subjektus, turinčius turto valstybės narės jurisdikcijoje, apie jį pranešti ir bendradarbiauti su kompetentinga institucija, kai pranešta informacija yra tikrinama“.

58 Šiuo klausimu Taryba pažymėjo, kad, pirma, tokio didelio asmenų, kuriems taikomos pagal sistemą, susijusią su padėtimi Ukrainoje, nustatytos ribojamosios priemonės, skaičiaus niekada nėra buvę ribojamųjų priemonių, įgyvendinamų atsižvelgiant į padėtį kitose šalyse, sistemose ir, antra, šios ribojamosios priemonės buvo apeidinėjamos ar net pažeidinėjamos, siekiant išvengti veiksmingo jų taikymo. Be to, kaip matyti iš per teismo posėdį vykusių diskusijų, nagrinėjamų pareigų nustatymas juo labiau pateisinamas dėl to, kad prieš tai nedaug valstybių narių buvo priėmusios nacionalinės teisės nuostatas, numatančias tokias pareigas, be kita ko, pareigą pranešti apie nuosavybės teise turimas, valdomas arba kontroliuojamas lėšas ar ekonominius išteklius.

59 Vadinasi, nagrinėjamu atveju pareigos pranešti ir bendradarbiauti buvo nustatytos siekiant užtikrinti vienodą Reglamento Nr. 269/2014 taikymą Sąjungos teritorijoje ir užkirsti kelią ribojamųjų priemonių vengimo strategijoms, kurios tapo įmanomos, be kita ko, naudojant sudėtingas teisines ir finansines schemas.

60 Taigi, kadangi iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalyje numatytos priemonės susijusios su Sprendimu 2014/145, nes jos Sąjungos lygmeniu leidžia užtikrinti veiksmingą ir vienodą tame sprendime numatytų ribojamųjų priemonių įgyvendinimą, reikia atmesti ieškovų argumentą, kad jos pažeidžia SESV 215 straipsnio 2 dalį dėl to, kad nėra būtinos ir negalėjo būti priimtos neįtvirtinus jų Tarybos sprendime, priimtame remiantis ESS 29 straipsniu.

61 Dėl tų pačių priežasčių, kurios nurodytos šio sprendimo 57–60 punktuose, pažymėtina, kad iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalies nuostatos Sąjungos lygmeniu leidžia užtikrinti vienodą jose numatytų pareigų taikymą, taigi ir veiksmingą bei vienodą Sprendimo 2014/145 įgyvendinimą, todėl reikia atmesti ieškovų argumentą, kad šios pareigos priklauso valstybių narių įgyvendinimo kompetencijai ir rodo, kad buvo pažeista ESS 24 straipsnio 2 dalis. Kadangi ESS 40 straipsnis nesusijęs su Sąjungos ir jos valstybių narių kompetencijų pasidalijimu, ieškovai taip pat negali teigti, kad ginčijamų pareigų nustatymas pažeidžia šią nuostatą dėl to, kad jis priklauso valstybių narių įgyvendinimo kompetencijai.

62 Be to, priešingai, nei teigia ieškovai, vien SESV 215 straipsnio 2 dalyje daroma nuoroda į ribojamąsias priemones nereiškia, kad šioje nuostatoje numatytos priemonės apsiriboja pareigomis susilaikyti nuo veiksmų. Iš tiesų, kaip priminta šio sprendimo 54 punkte, šia nuostata siekiama leisti Tarybai įgyvendinti BUSP srityje priimtą sprendimą, kad būtų užtikrintas vienodas jo taikymas visose valstybėse narėse.

63 Nagrinėjamu atveju, kadangi iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalyje numatytomis pareigomis siekiama užtikrinti Sprendime 2014/145 nustatytų lėšų įšaldymo priemonių veiksmingumą ir jas įgyvendinti, konstatuotina, kad Taryba, remdamasi SESV 215 straipsnio 2 dalimi ir nepažeisdama ESS 29 straipsnio, galėjo nustatyti tokias pareigas Sąjungos reglamente, neatsižvelgiant į tai, kad jos nebuvo aiškiai numatytos su juo susijusiame sprendime.

64 Galiausiai pažymėtina, kad prieš priimant iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalį šio sprendimo 9 punkte nurodytame Reglamento Nr. 269/2014 8 straipsnyje iš tikrųjų jau buvo numatyta pareiga pranešti. Vis dėlto šiame straipsnyje daroma nuoroda į konfidencialumo ir profesinės paslapties pareigas, taikomas fiziniams ar juridiniams asmenims, subjektams ir įstaigoms, taigi iš esmės ūkio subjektams, atsakingiems už lėšų įšaldymo priemonių įgyvendinimo užtikrinimą, o ne asmenims, įtrauktiems į ribojamųjų priemonių sąrašą. Tai, beje, patvirtina aplinkybė, kad minėtame 8 straipsnyje nevartojama šio reglamento formuluotė, skirta asmenims, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, t. y. „asmenims, išvardytiems [minėto] reglamento I priede“, įvardyti. Kadangi Reglamento Nr. 269/2014 8 straipsnis nėra taikomas asmenims, kuriems skirtos ribojamosios priemonės, nors jie geriausiai gali informuoti kompetentingas nacionalines institucijas apie savo turimą turtą, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 57–60 punktuose, ieškovų argumentas, kad šio reglamento 9 straipsnio 2 dalis iš esmės buvo priimta nepagrįstai, turi būti atmestas.

65 Taigi iš šio sprendimo 56–64 punktų matyti: kadangi iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalies nuostatos priskirtinos kompetencijai įgyvendinti BUSP srityje priimtą sprendimą, Taryba galėjo jas priimti remdamasi Sąjungos reglamentu, grindžiamu SESV 215 straipsnio 2 dalimi, neatsižvelgiant į tai, kad nagrinėjamos pareigos yra ieškovams nustatytos pareigos imtis veiksmų ir jos nebuvo numatytos pagal ESS 29 straipsnį priimtame sprendime.

66 Atsižvelgiant į tai, pirmojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti.

– *Dėl pirmojo pagrindo antros dalies, grindžiamos ESS 40 straipsnio ir SESV 83 straipsnio 1 dalies pažeidimu*

67 Pirmojo pagrindo antroje dalyje ieškovai iš esmės teigia, kad priimdama iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalį Taryba pažeidė ESS 40 straipsnį ir SESV 83 straipsnio 1 dalį.

68 Šiuo klausimu jie tvirtina, kad Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto ginčijamu reglamentu, 9 straipsnio 3 dalyje numačiusi, kad pareigos pranešti nevykdymas laikomas dalyvavimu veikloje, kurios tikslas arba poveikis yra išvengti ribojamųjų priemonių, ir iš dalies pakeitusi Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalį Taryba vietoj valstybių narių nusprendė, kaip įgyvendinti ribojamąsias priemones ir taikyti sankcijas valstybių narių teritorijoje, be kita ko, įpareigodama jas numatyti konfiskavimo priemones.

69 Jie pažymi, kad pagal SESV 83 straipsnį Taryba neturi kompetencijos Sąjungos lygmeniu suderinti sankcijų, taikytinų pažeidus BUSP srityje priimtas ribojamąsias priemones, nes tik direktyvose, priimtose pagal įprastą teisėkūros procedūrą, gali būti nustatytos minimalios taisyklės dėl nusikalstamų veikų apibrėžties ir sankcijų atitinkamoje srityje.

70 Beje, tokią analizę patvirtina tai, kad 2014 m. balandžio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/42/ES dėl nusikaltimų priemonių ir pajamų iš nusikaltimų įšaldymo ir konfiskavimo Europos Sąjungoje (OL L 127, 2014, p. 39) Sąjungos lygmeniu jau suderintas nusikaltimų priemonių ir pajamų iš nusikaltimų konfiskavimas Sąjungoje.

71 Be to, priėmus ginčijamas nuostatas, 2022 m. lapkričio 28 d. Taryba priėmė Sprendimą (ES) 2022/2332 dėl Sąjungos ribojamųjų priemonių pažeidimų laikymo viena iš nusikaltimų sričių [SESV] 83 straipsnio 1 dalies tikslais (OL L 308, 2022, p. 18). Šiame sprendime Taryba nusprendė, kad ribojamųjų priemonių pažeidimas yra viena iš nusikaltimų sričių, kaip jos suprantamos pagal SESV 83 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą. Būtent remdamasi tuo sprendimu Komisija 2022 m. gruodžio 2 d. priėmė pasiūlymą dėl Direktyvos dėl nusikalstamų veikų apibrėžties ir sankcijų už Sąjungos ribojamųjų priemonių pažeidimus (COM(2022) 684 *final*), pagal kurį nusikalstamų veikų apibrėžčių ir baudžiamųjų sankcijų negalima derinti remiantis SESV 215 straipsniu.

72 Dėl Tarybos argumento, kad negalima ginčyti taikytinų sankcijų sistemos, nes Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalis nėra šio ieškinio dalykas, todėl ieškovai praleido terminą šioms nuostatoms užginčyti, ieškovai teigia, kad galėjo ginčyti šį straipsnį tik po to, kai buvo priimtos ginčijamos nuostatos. Jie nurodo bet kuriuo atveju ginčijantys Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalį, pateikdami neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą.

73 Taryba, palaikoma Komisijos, nesutinka su šiais argumentais.

74 Pirma, dėl neteisėtumu grindžiamo prieštaravimo, kurį ieškovai pateikė dėl Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalies, pažymėtina, jog tam, kad būtų priimtinas, toks prieštaravimas turi būti susijęs su nuostatomis, kurios yra ginčijamo akto teisinis pagrindas arba kurios tiesiogiai teisiškai susijusios su šiuo aktu (šiuo klausimu žr. 2020 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Komisija ir Taryba / Carreras Sequeros ir kt.*, C-119/19 P ir C-126/19 P, EU:C:2020:676, 69 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją, taip pat 2023 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *OT / Taryba*, T-193/22, EU:T:2023:716, 33 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

75 Nagrinėjamu atveju, be to, kad neteisėtumu grindžiamas prieštaravimas buvo pateiktas tik dubliko stadijoje, konstatuotina, kad Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalies nuostatos nėra Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalies teisinis pagrindas. Šios nuostatos taip pat neturi tiesioginio teisinio ryšio su šio 9 straipsnio 3 dalimi, nes jos bendrai taikomos sankcijoms už minėto reglamento pažeidimą, o ne konkrečiai šiai daliai. Vadinasi, neteisėtumu grindžiamas prieštaravimas turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

76 Antra, dėl klausimo, ar Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto ginčijamu reglamentu, 9 straipsnio 3 dalies, siejamos su Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalimi, nuostatos leidžia kriminalizuoti veikas, dėl ko būtų pažeidžiama SESV 83 straipsnio 1 dalis, pirmiausia pažymėtina, kad iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalyje nustatyta tik tai, kad jo 9 straipsnio 2 dalyje numatytų pareigų pranešti ir bendradarbiauti nevykdymas kvalifikuojamas kaip dalyvavimas veikloje, kuria vengiama ribojamųjų priemonių, kaip jis suprantamas pagal šio reglamento 9 straipsnio 1 dalį.

77 Konstatuotina, kad dalyvavimo veikloje, kuria vengiama šių priemonių, kvalifikavimas, numatytas iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalyje, savaime negali būti laikomas veikos kriminalizavimu.

78 Dėl ieškovų argumento, kad Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto ginčijamu reglamentu, 9 straipsnio 3 dalies nuostatos, aiškinamos atsižvelgiant į Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalies nuostatas, reiškia veikos kriminalizavimą, nes šiose antrosiose nuostatose numatytos baudžiamosios sankcijos, pažymėtina, kad pagal Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalį sankcijų, „įskaitant atitinkamas baudžiamąsias sankcijas“, sistemą palikta nustatyti valstybėms narėms.

79 Tokios formuluotės vartojimas reiškia, kad sankcijų, taikytinų už Reglamento Nr. 269/2014 pažeidimus, pobūdžio nustatymas priklauso nacionalinių institucijų kompetencijai, taigi ir nacionalinei teisei, įskaitant atvejus, kai taikomas iš nusikaltimų gautų pajamų konfiskavimas (šiuo klausimu žr. 2020 m. kovo 19 d. Sprendimo *„Agro In 2001“*, C-234/18, EU:C:2020:221, 60 ir 61 punktus).

80 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, konkrečiai kalbant apie iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalį, valstybėms narėms suteiktą kompetenciją nustatyti sankcijų civilinį, administracinį ar baudžiamąjį pobūdį patvirtina ginčijamo reglamento 5 konstatuojamosios dalies paskutinis sakinys, pagal kurį iš esmės už šio reglamento

9 straipsnio 3 dalyje numatytą ribojamųjų priemonių vengimą gali būti taikomos nuobaudos, „jeigu tokių nuobaudų taikymo sąlygos yra įvykdytos pagal taikytinas nacionalines taisykles ir procedūras“.

81 Taigi iš šio sprendimo 79 ir 80 punktų matyti, kad iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalies nuostatos negali būti laikomos kriminalizuojančiomis veiką, todėl ir priimtomis pažeidžiant SESV 83 straipsnį.

82 Tokios išvados negali paneigti ieškovų argumentas, kad Komisijai priėmus šio sprendimo 71 punkte nurodytą direktyvos pasiūlymą buvo patvirtintas iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalies nuostatų baudžiamasis pobūdis.

83 Iš tiesų pažymėtina, kad šio direktyvos pasiūlymo, dėl kurio, remiantis SESV 83 straipsnio 1 dalies trečia pastraipa, prieš jį priimant turėjo būti priimtas Tarybos sprendimas dėl naujos nusikaltimų srities nustatymo, nuostatose buvo numatyta, kad nacionalinės institucijos privalo nustatyti minimalias taisykles dėl nusikalstamų veikų apibrėžties ir sankcijų už ribojamosiose priemonėse numatytų pareigų pranešti ir bendradarbiauti nevykdymą. Dėl šio sprendimo 76–80 punktuose jau nurodytų priežasčių konstatuotina, kad tai nėra numatyta iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalies nuostatose.

84 Galiausiai pažymėtina, kad tiek pagal iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalį, tiek pagal Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalį nacionalinėms institucijoms paliekama kompetencija nustatyti, ar dalyvavimas veikloje, kuria vengiama ribojamųjų priemonių, ir už šį pažeidimą skiriamos sankcijos yra baudžiamojo, civilinio ar administracinio pobūdžio. Vadinasi, dėl tų pačių priežasčių, kurios nurodytos šio sprendimo 51–55 punktuose, Taryba galėjo priimti minėtas nuostatas remdamasi SESV 215 straipsnio 2 dalimi, ir negalima teigti, kad ji vietoj valstybių narių nepagrįstai pasinaudojo teisėkūros kompetencija.

85 Be to, kadangi ginčijamoms pareigoms ir už pažeidimus skiriamoms sankcijoms taikomas teisinis reglamentavimas nepriskirtinas baudžiamosios teisės sričiai, negalima teigti, kad Taryba pažeidė SESV 83 straipsnį, todėl, priešingai, nei teigia ieškovai, Taryba nepažeidė ir ESS 40 straipsnio. Vadinasi, reikia atmesti pirmojo pagrindo antrą dalį ir visą pirmąjį pagrindą.

Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo piktnaudžiavimu įgaliojimais

86 Antrajame pagrinde ieškovai iš esmės teigia, kad skatindama valstybes nares taikyti konfiskavimo sankciją už iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalyje numatytų pareigų nevykdymą Taryba piktnaudžiavo įgaliojimais.

87 Ieškovų teigimu, nuo šiol tai ne tik lėšų įšaldymo, bet ir jų konfiskavimo klausimas, kaip tai patvirtina Europos Vadovų Tarybos pirmininko, vyriausiojo įgaliotinio, Komisijos pirmininkės pareiškimai, taip pat 2022 m. spalio 20 ir 21 d. Europos Vadovų Tarybos išvados. Šitaip, nors ribojamųjų priemonių pasekmės praktiškai yra panašios į tas, kurių sukelia kitos sankcijų sistemos, Taryba mėgino iškraipyti lėšų įšaldymo priemones, kai nustatė valstybėms narėms patikimą šių lėšų konfiskavimą.

88 Ieškovai taip pat teigia, jog tai, kad vėliau buvo priimtas Sprendimas 2022/2332, kuriuo į SESV 83 straipsnio 1 dalyje numatytų nusikalstamų veikų sąrašą buvo įtrauktas ribojamųjų priemonių pažeidimas, ir tai, kad Komisija priėmė pasiūlymą dėl Direktyvos dėl nusikalstamų veikų apibrėžties ir sankcijų už Sąjungos ribojamųjų priemonių pažeidimus, patvirtina piktnaudžiavimo įgaliojimais faktą.

89 Taryba, palaikoma Komisijos, nesutinka su šiais argumentais.

90 Remiantis suformuota jurisprudencija, teisės aktas tik tada laikomas priimtu piktnaudžiaujant įgaliojimais, jei, remiantis objektyviais, reikšmingais ir neprieštaringais duomenimis, paaiškėja, kad jis buvo priimtas tik ar bent jau iš esmės siekiant kitų, nei nurodyta, tikslų arba siekiant išvengti Sutartyje numatytos konkrečiomis aplinkybėmis taikytinos procedūros (žr. 2008 m. spalio 23 d. Sprendimo *People's Mojahedin Organization of Iran / Taryba*, T-256/07, EU:T:2008:461, 151 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

91 Nagrinėjamu atveju, pirma, pažymėtina, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 76–83 punktų, ginčijamos nuostatos nėra baudžiamojo pobūdžio ir jomis lėšų įšaldymo priemonės vienodai įgyvendinamos Sąjungos teritorijoje. Tai reiškia, kad ieškovai negali pagrįstai remtis piktnaudžiavimu įgaliojimais, kiek šios nuostatos buvo priimtos įtvirtinant jas Tarybos reglamente, teisėtai priimtame remiantis SESV 215 straipsnio 2 dalimi.

92 Antra, konstatuotina, kad iš to, kas išdėstyta šio sprendimo 56–64 punktuose, matyti, jog pareiškimai, kuriais remiasi ieškovai, nėra vienintelė ar lemiama ginčijamų priemonių priėmimo priežastis. Vadinasi, šio sprendimo 90 punkte primintos sąlygos neįvykdytos.

93 Taigi, kadangi ginčijamos nuostatos buvo priimtos pagal tam numatytą procedūrą, o ne, kaip tvirtina ieškovai, siekiant vienintelio tikslo – konfiskuoti turtą, įšaldytą taikant ribojamąsias priemones, negalima teigti, kad Taryba piktnaudžiavo įgaliojimais.

94 Vadinasi, antrąjį pagrindą reikia atmesti.

Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo proporcingumo principo pažeidimu

95 Trečiajame pagrinde ieškovai teigia, kad iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalyje nustatyta pareiga pranešti nėra tinkama atitinkamu teisės aktu siekiamiems tikslams įgyvendinti ir viršija tai, kas būtina jiems pasiekti, nes Taryba neįrodė, kad pagal Sprendimu 2014/145 įtvirtintą ribojamųjų priemonių sistemą reikia nustatyti asmenų, kuriems ji taikoma, pareigą pranešti.

96 Šiuo klausimu ieškovai pažymi, kad Taryba nepateikė įrodymų, kad kilo sunkumų įgyvendinant Reglamentą Nr. 269/2014, kaip nurodyta ginčijamo reglamento 5 konstatuojamojoje dalyje.

97 Jie priduria, kad įtvirtinti šias nuostatas buvo juo labiau neproporcinga atsižvelgiant į teisės aktu siekiamus tikslus, nes pareigų pranešti ir bendradarbiauti nevykdymas pagal iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalį laikomas ribojamųjų priemonių vengimu. Taigi dėl šios nuostatos kyla rizika, kad bet koks nepranešimas apie turtą bus laikomas vengimu, neatsižvelgiant į tai, kad nepranešimas buvo netyčinis, todėl nustatoma nenuginčijama vengimo prezumpcija, prieštaraujanti teisės į veiksmingą teisinę gynybą principui.

98 Ieškovų teigimu, tai ypač problemiška dėl to, kad labai tikėtina, jog Tarybos paskatintas nacionalinės teisės aktų leidėjas už ribojamųjų priemonių vengimo pažeidimą nustatys ne tik baudžiamąsias sankcijas, bet ir galbūt konfiskavimą, kuris bus ne tik „akivaizdžiai neproporcingas“, bet ir panaikins ribojamųjų priemonių apsauginį ir prevencinį pobūdį.

99 Galiausiai ieškovai teigia, kad nustačius terminą, per kurį jie turėjo pranešti apie savo turtą, t. y. iki 2022 m. rugsėjo 1 d., jiems buvo palikta vos 41 diena tokiems veiksmams atlikti. Atsižvelgiant į sunkumus, susijusius su netiksliomis pareigą pranešti apibrėžiančiomis sąvokomis ir pranešimų teikimo tvarka, kuri skiriasi priklausomai nuo kiekvienos pranešimus gaunančios institucijos, toks terminas buvo nepakankamas ir pažeidė proporcingumo principą.

100 Taryba, palaikoma Komisijos, nesutinka su šiais argumentais.

101 Primintina, kad pagal proporcingumo principą, kuris yra vienas iš bendrųjų Sąjungos teisės principų, reikalaujama, kad Sąjungos teisės nuostatoje numatytos priemonės būtų tinkamos atitinkamais teisės aktais siekiamiems teisėtiems tikslams įgyvendinti ir neviršytų to, kas būtina jiems pasiekti (2012 m. kovo 13 d. Sprendimo *Melli Bank / Taryba*, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 52 punktas ir 2023 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *OT / Taryba*, T-193/22, EU:T:2023:716, 56 punktas).

102 Visų pirma dėl argumento, kad Taryba neįrodė, jog sistemos, leidžiančios apeiti sankcijas, yra vis sudėtingesnės, reikia priminti, kad ginčijamas nuostatas Taryba priėmė naudodamasi jai suteikta diskrecija ir jas grindė, kaip matyti iš ginčijamo reglamento 5 konstatuojamosios dalies, siekiu užkirsti kelią sudėtingoms teisinėms ir finansinėms schemoms, dėl kurių, jeigu ir nebūtų lengviau išvengti priemonių, kompetentingoms nacionalinėms institucijoms bent jau būtų sunkiau nustatyti lėšas ar ekonominius išteklius, kuriems taikomos ribojamosios priemonės pagal Sprendimą 2014/145. Tokio tikslo siekimas (Taryba neprivalo jo pagrįsti pateikdama įrodymų) pateisina būtinybę nustatyti asmenims, kuriems pagal tą sprendimą taikomos ribojamosios priemonės, pareigas pranešti ir bendradarbiauti, numatytas iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalyje. Vadinasi, šį pirmąjį argumentą reikia atmesti.

103 Dėl ieškovų argumento, kad iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta nenuginčijama dalyvavimo veikloje, kuria vengiama ribojamųjų priemonių, prezumpcija, pažymėtina, kad siekiant apibrėžti dalyvavimo tokioje veikloje pobūdį šio straipsnio nuostatose daroma nuoroda į šio reglamento 9 straipsnio 1 dalį. Kadangi pastarosiose nuostatose numatyta, kad dalyvavimas veikloje, kuria vengiama šių priemonių, turi būti „sąmoningas ir apgalvotas“, iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji taikoma tik tiek, kiek šio reglamento 9 straipsnio 2 dalyje numatytos pareigos nevykdomos „sąmoningai ir apgalvotai“. Todėl galimas netyčinis nepranešimas apie tam tikras lėšas ar ekonominius išteklius nėra pažeidimas, už kurį turi būti skiriamos sankcijos. Taigi tai paneigia, kad šiose nuostatose įtvirtinta nenuginčijama ribojamųjų priemonių vengimo prezumpcija. Vadinasi, šį argumentą reikia atmesti.

104 Dėl teiginio, kad iš esmės dėl ginčijamų nuostatų nacionalinės institucijos gali sistemingai taikyti konfiskavimo sankciją už bet kokį Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto ginčijamu reglamentu, 9 straipsnio 2 dalyje numatytų pareigų pranešti ir bendradarbiauti pažeidimą ir taip pakeisti ribojamųjų priemonių pobūdį, konstatuotina, kad nurodydama Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalyje numatytas „tinkamas“ pajamų, gautų iš Reglamento Nr. 269/2014 pažeidimų, konfiskavimo „priemones“ Taryba paliko nacionalinėms institucijoms diskreciją dėl šio konfiskavimo apibrėžties, jo

pobūdžio ir apimties. Be to, pajamų iš pažeidimų konfiskavimo sankcijos, kiek ji gali būti taikoma tik tuo atveju, jei nevykdomos Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto ginčijamu reglamentu, 9 straipsnio 2 dalyje numatytos pareigos, negalima painioti su pačiomis ribojamosiomis priemonėmis, kurios išlaiko savo apsauginį ir laikiną pobūdį. Bet kuriuo atveju konstatuotina, kad Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2022/880, 15 straipsnio 1 dalyje numatyto konfiskavimo, kiek jis taikomas tik „pajamoms, gaut[oms] iš <…> pažeidimų“, dalykas skiriasi nuo ribojamųjų priemonių dalyko, kuris apima Reglamento Nr. 269/2014 2 straipsnio 1 dalyje nurodytas lėšas ir ekonominius išteklius. Vadinasi, reikia atmesti ieškovų argumentus, kuriais siekiama, kad būtų konstatuota, jog sankcijos, taikomos už Reglamento Nr. 269/2014, iš dalies pakeisto ginčijamu reglamentu, 9 straipsnio 3 dalyje nurodytą vengimą, keičia ribojamųjų priemonių pobūdį ir yra akivaizdžiai neproporcingos.

105 Dėl ieškovams nustatyto 41 dienos termino pranešti apie savo lėšas ar ekonominius išteklius, kurį jie laiko per trumpu, pažymėtina, kad jis neatrodo toks trumpas, kad asmenys, kuriems taikomos lėšų įšaldymo priemonės, neturėtų galimybės kompetentingoms nacionalinėms institucijoms veiksmingai pranešti apie savo lėšas ar ekonominius išteklius. Iš tiesų neginčijama, kad būtent asmenys, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, gali geriausiai žinoti savo turimą turtą. Be to, tai, kad nagrinėjamu atveju ieškovai apie savo valdomas, nuosavybės teise turimas arba kontroliuojamas lėšas ir ekonominius išteklius per 41 dieną turėjo pranešti keturioms skirtingoms kompetentingoms nacionalinėms institucijoms, nėra pernelyg trumpas terminas. Beje, ieškovai patys pripažįsta, kad laiku įvykdė šią pareigą, ir taip pat netvirtina, kad kompetentingos nacionalinės institucijos būtų nustačiusios trūkumų jiems vykdant šią pareigą.

106 Galiausiai dėl ieškovų dublike nurodyto neproporcingo jų teisės į nuosavybę ir teisės į privatų gyvenimą apribojimo pažymėtina, kad šie argumentai nėra pagrįsti. Todėl tokie argumentai turi būti atmesti, nesant reikalo priimti sprendimo dėl jų priimtinumo.

107 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, trečiąjį pagrindą reikia atmesti.

Dėl ketvirtojo pagrindo, grindžiamo teisinio saugumo principo pažeidimu

108 Ketvirtajame pagrinde ieškovai teigia, kad iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalyje numatyta pareiga pranešti grindžiama nuosavybės ir kontrolės sąvokomis ir pažeidžia teisinio saugumo principą.

109 Pirma, ieškovų teigimu, šios abi sąvokos yra itin painios. Dėl to kyla grėsmė, kad ieškovai bus nubausti už nepranešimą, jeigu jie šias sąvokas aiškintų kitaip nei kiekviena iš kompetentingų nacionalinių institucijų. Beje, šių abiejų sąvokų neaiškumas yra priežastis, dėl kurios Tarybai reikėjo naudotis geriausios praktikos vadovu ir surengti konferenciją, kad paaiškintų jų reikšmę. Tokia praktika yra neįprasta nuostatų, leidžiančių taikyti baudžiamąsias sankcijas, atveju.

110 Šiuo klausimu ieškovai atsakydami į Komisijos argumentus, kad jie gali laisvai pranešti kompetentingoms institucijoms apie galimus sunkumus, su kuriais susiduria taikydami jiems skirtas nuostatas, teigia, kad jų vaidmuo nėra užkirsti kelią administracijos daromoms klaidoms arba pasinaudoti teisminėmis teisių gynimo priemonėmis jų nuosavybės teisės pažeidimui pašalinti.

111 Antra, ieškovai tvirtina, kad iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsniu pažeidžiamas teisinio saugumo principas, nes jo nuostatose nenumatyta tvarka, pagal kurią atitinkamas pranešimas turi būti pateiktas kiekvienos valstybės narės kompetentingoms institucijoms. Ieškovų

teigimu, tokios tvarkos nebuvimas reiškia labai didelę administracinės praktikos Sąjungoje įvairovę, todėl kiekviena atitinkama administracija priima savavališkus sprendimus dėl asmenų, kuriems taikomos lėšų įšaldymo priemonės.

112 Trečia, ieškovai nurodo, kad neturėjo jokio pagrindo manyti, jog Taryba galėjo trumpuoju ar vidutinės trukmės laikotarpiu jiems nustatyti tokią pareigą pranešti, ir kad jiems nustatytas šios pareigos įvykdymo terminas, t. y. 41 diena, buvo akivaizdžiai nepakankamas.

113 Taryba, palaikoma Komisijos, nesutinka su šiais argumentais.

114 Primintina, kad pagal teisinio saugumo principą reikalaujama, kad Sąjungos teisės aktai būtų aiškūs ir tikslūs, o jų taikymą kiekvienas asmuo, su kuriuo jie susiję, galėtų numatyti (2015 m. kovo 5 d. Sprendimo *Europäisch-Iranische Handelsbank / Taryba*, C-585/13 P, EU:C:2015:145, 93 punktas; šiuo klausimu žr. 2023 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *OT / Taryba*, T-193/22, EU:T:2023:716, 42 punktą).

115 Pirma, dėl teiginio, kad nuosavybės ir kontrolės sąvokos nėra pakankamai aiškios, todėl tam, kad apibrėžtų šių sąvokų apimtį, Taryba turėjo naudotis geriausios praktikos vadovu ir surengti konferenciją, pirmiausia pažymėtina, kad iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalyje vartojamose formuluotėse daroma nuoroda į priklausymo, turėjimo nuosavybės teise, valdymo ir kontrolės sąvokas.

116 Šiuo klausimu pažymėtina: kadangi Reglamente Nr. 269/2014 šios sąvokos vartojamos nedarant nuorodos į nacionalinę teisę dėl jų apibrėžties, jos laikytinos autonomiškomis Sąjungos teisės sąvokomis, kurios Sąjungos teritorijoje turi būti aiškinamos vienodai (šiuo klausimu žr. 2021 m. birželio 22 d. Sprendimo *Venesuela / Taryba (Poveikis trečiajai valstybei)*, C-872/19 P, EU:C:2021:507, 42 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Be to, remiantis suformuota jurisprudencija, reikia atsižvelgti į minėtos nuostatos formuluotę ir kontekstą bei teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus (šiuo klausimu žr. 2012 m. kovo 13 d. Sprendimo *Melli Bank / Taryba*, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 38 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

117 Vis dėlto nematyti, kad iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalies nuostatose vartojamos priklausymo, valdymo, turėjimo nuosavybės teise ir kontrolės sąvokos būtų tokios neaiškios, kad asmenys, kuriems taikomos lėšų įšaldymo priemonės, negalėtų pakankamai užtikrintai išsklaidyti galimų abejonių dėl šių sąvokų apimties ar prasmės.

118 Iš tiesų konstatuotina, kad vartodama tokias sąvokas Taryba nurodė, be kita ko, teisę disponuoti lėšomis ar ekonominiais ištekliais, kaip jie apibrėžti Reglamento Nr. 269/2014 1 straipsnio d ir g punktuose, arba jais naudotis.

119 Konkrečiai kalbant apie kontrolės ir valdymo sąvokas, pažymėtina, kad dėl bendrovių, esant konkrečiam ribojamųjų priemonių kontekstui, jau buvo nuspręsta, kad bendrovė gali būti kvalifikuojama kaip „priklausanti kitam subjektui arba jo kontroliuojama bendrovė“, jeigu jos padėtis yra tokia, kad šis kitas subjektas gali daryti įtaką jos sprendimams net ir tuo atveju, kai šių dviejų ūkio subjektų nesieja teisiniai, nuosavybės ar dalyvavimo valdant kapitalą ryšiai (šiuo klausimu žr. 2019 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *HTTS / Taryba*, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 75 punktą).

120 Šio sprendimo 118 ir 119 punktuose nurodyti išaiškinimai atspindi kontekstą, kuriam esant buvo priimtos iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalies nuostatos. Iš tiesų Tarybos tikslas yra daryti spaudimą asmenims ir subjektams, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, o tai daro poveikį Rusijos valdžios institucijoms ir visų pirma didina Rusijos Federacijos veiksmų, kuriais siekiama pakenkti Ukrainos teritoriniam vientisumui, suverenitetui ir nepriklausomybei, sąnaudas.

121 Galiausiai pažymėtina, jog tai, kad Taryba surengė konferenciją arba naudojosi nacionalinėms institucijoms skirtu geriausios praktikos vadovu, siekdama patikslinti ribojamųjų priemonių srityje vartojamas sąvokas, savaime nerodo su tokių sąvokų vartojimu susijusio teisinio netikrumo.

122 Taigi iš šio sprendimo 115–121 punktų matyti, kad iš dalies pakeisto Reglamento Nr. 269/2014 9 straipsnio 2 dalyje daroma nuoroda į lėšų ar ekonominių išteklių priklausymo, turėjimo nuosavybės teise, valdymo ir kontrolės sąvokas leidžia pakankamai aiškiai ir suprantamai numatyti, ką apima tokios sąvokos.

123 Antra, kalbant apie neaiškumus dėl skirtingos nacionalinių institucijų praktikos, susijusios su pranešimų teikimo tvarka, pažymėtina, kad duomenys, leidžiantys nustatyti kiekvieną kompetentingą nacionalinę instituciją, yra nurodyti Reglamento Nr. 269/2014 II priede. Be to, tai, kad ieškovai turėjo kreiptis į šias nacionalines institucijas, kad sužinotų, kokia forma turi būti pateiktas pranešimas kiekvienai iš šių institucijų, nėra teisinio saugumo principo pažeidimas, juo labiau kad ieškovai nepateikia jokių įrodymų, patvirtinančių tokių sunkumų buvimą.

124 Trečia, kalbant apie tai, kad įvairios kompetentingos nacionalinės institucijos tariamai skirtingai aiškina šio sprendimo 115 punkte nurodytas sąvokas, taip pat tai, kad teisės subjektai tariamai neapsaugoti nuo kompetentingų nacionalinių institucijų savivalės, atsižvelgiant į nustatytus labai trumpus terminus, per kuriuos ieškovai turėjo pranešti apie savo lėšas ir ekonominius išteklius, pažymėtina, kad dėl šio sprendimo 105 punkte jau minėtų priežasčių reikia atmesti argumentą dėl pernelyg trumpų terminų, o dėl šio sprendimo 116–122 punktuose nurodytų priežasčių turi būti atmesti teiginiai dėl skirtingo įvairių nacionalinių institucijų aiškinimo, kurie yra dar ir visiškai nepagrįsti.

125 Vadinasi, kadangi nė vienas iš argumentų, kuriais remiasi ieškovai, neįrodo teisinio saugumo principo pažeidimo, reikia atmesti ketvirtąjį pagrindą, taigi ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

126 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovai pralaimėjo bylą, jie turi padengti savo bylinėjimosi išlaidas ir iš jų priteisiamos bylinėjimosi išlaidos pagal Tarybos pateiktus reikalavimus.

127 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį į bylą įstojusios institucijos padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Taigi Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (didžioji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Gennady Nikolayevich Timchenko ir Elena Petrovna Timchenko padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir iš jų priteisiamos Europos Sąjungos Tarybos patirtos bylinėjimosi išlaidos.**

3. **Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

van der Woude	Papasavvas	Spielmann
Costeira	Kowalik-Bańczyk	Gervasoni
Madise	Półtorak	Brkan
Gâlea	Dimitrakopoulos	Kukovec
Kingston	Tóth	Kalėda

Paskelbta 2024 m. rugsėjo 11 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.